

פרידה מאמא עמירה / ארז פדן

דברים בהלוויה

אנחנו עצובים מאוד. היינו אמורים להגיע מוכנים, כי המחלה המרושעת כיבתה את אמא

אונקיה אחר אונקיה. למרות ה"הכנה" זהו רגע קשה מאוד.

אמא שלנו הייתה אישה טובת לב, מלאת הומור ואוהבת צחוק, אוהבת אדם, רגישה, עדינת נפש,

אופטימית, סקרנית מאוד, יצירתית, משכילה, מעמיקה ורחבת אופקים.

אמא הטיפה וקיימה: תמיד להתמקד בחלק הטוב - כך באנשים, באירועי החיים, ואפילו במהלך המחלה -

לטוב הפנתה מבטה.

החיים של אמא לא תמיד היו קלים. אמא חוותה לא מעט קשיים כילדה, כאישה צעירה וכאמא.

לאחרונה שיתפה אותנו שהתקופה המאושרת בחייה הייתה תקופת הסבתאות. ובאמת, מי שלא ראה את

אמא משחקת עם הנכדים ב"חנות", לא ראה אהבת משחק מהי. על רקע קשיים שחוותה בתקופות שונות,

היה לה מוטו קבוע - "מותר לפנק את הילדים כי החיים כל כך לא מפנקים...".

אמא הייתה מורה לתולדות האמנות. נדייק - מורה לאהבת האמנות. ואיך מלמדים אהבה? איך מלמדים

אהבה רק מורה יחיד סגולה יודע - והיא הייתה כזו. אמא ודאי הייתה מדייקת אותי שתולדות האמנות הן

למעשה תולדות נפש האדם החופשי והיוצר - בציור, בפיסול, במוזיקה, בשירה, והיא לימדה את תלמידיה

איך לאהוב את כל אלה.

הוראה לא הייתה עבורה עבודה אלא שליחות ומימוש כל הטוב שבה. מי שהיה בהרצאה או בשיעור שלה

יודע למה אני מתכוון. אמא לימדה את תלמידיה איך לראות, איך לשמוע, איך להרגיש יצירות אומנות, איך

להתלהב, איך להסתקרן, איך להרוויח עוד נקודות מבט.

אמא, בסקרנות וביצירתיות המיוחדת שלה, בנפשה החופשית והיוצרת חיברה דברים. בעבודת המאסטר

חיברה מיניאטורות פרסיות עם מאטיס האימפרסיוניסט. היא חיברה היסטוריה, אומנות, מוזיקה, ספרות

ופילוסופיה, כך בדרכה המיוחדת, החכמה והידענית היא לימדה את תלמידיה איך לאהוב אמנות.

כדרכה של אמא - נזכור ונתמקד בטוב. בצחוקה המתגלגל ובדברים המצחיקים (היא בטוח הייתה רוצה

שיקרה משהו מצחיק בלוויה שלה..). נזכור את השנים הטובות, ההישגים, ההצלחות, התקופות היפות

בחייה, ואת הנשים והאנשים הטובים שבחרה שיהיו חבריה. ואך ראוי לסיים בעוד משפט מפורסם של אמא

- לכל אלה שהגיעו בנסיעה, ובעצם לכל מי שמרגיש שהחיים שלו הם נסיעה לאנשהו - "סעו לאט ותגיעו

מהר".

אמא חסרה לנו. נתגעגע אליה מאוד מאוד.

